

MOUNTAIN
WILDERNESS
DE CATALUNYA

ALPINISTES DE TOT EL MÓN EN DEFENSA DE L'ALTA MUNTANYA

27

2017

Afrontar la massificació

- Afrontar la massificació
- Exemples de massificació
- Divagacions sobre la massificació
- Quan la solitud i la natura era un tot
- Internacional
- Acció al Raset
- Macro-projecte a la Cerdanya i el Capcir
- La muntanya parla
- Notícies breus

EDITORIAL

D'un temps ençà, la presència de visitants a les muntanyes ha crescut d'una manera constant, no tant en el format tradicional excursionista, que també, sinó amb la irrupció de noves modalitats de lleure, d'esport o de turisme a la natura. Els indicadors i el context socio-econòmic dels nostres dies, fan preveure una accentuació d'aquesta tendència. La consolidació, com a objectiu de vida, del lleure i el turisme suposa una font inesgotable de visitants. El turisme actual, allunyat cada cop més de l'antic concepte de viatge esdevé un agent insaciablable d'escrutar indrets i exigent d'accessos fàcils i serveis. Com a cercador d'impressions - també anomenades aventures- i paradoxalment comoditats, suposa un risc potencial d'abast il·limitat sobre les muntanyes i els espais naturals en general. La muntanya passa a ser un nou objecte de consum. Aquest fenomen es veu afavorit per la facilitat d'accés, la ingent informació disponible, el millor i en evolució constant material de muntanya, la multiplicació de propostes i ofertes comercials i l'ampliació exponencial del potencial nombre de visitants al passar d'una escala local a una escala mundial. El resultat previsible és una pressió creixent de visitants sobre les muntanyes. Vivim la paradoxa del despoblament de multitud de pobles coetàniament a creixents episodis de massificació de visitants.

Històricament una de les funcions que ha assumit l'excursionisme ha estat la de difondre les valls, els cims, la geografia i els racons més ignots del país. De la mateixa manera els municipis han buscat atreure visitants sobre la premissa indiscutible que això era bo i únicament podia aportar conseqüències positives. Potser hem iniciat un cert punt d'inflexió, si més no, conceptual. L'augment indefinit de visitants en punts concrets, senzillament, no és possible per la pròpia limitació de la capacitat d'acollida que tenen els espais naturals. L'augment sostingut només pot realitzar-se a costa la

degradació del propi espai. Aquesta opció ha estat l'escol·lida per algunes zones i els resultats lamentables a nivell paisatgístic i de qualitat de les muntanyes són ben evidents, amb la conversió de facto a espais urbans. Aquesta tendència sembla la dominant, però no l'única, en el si d'un sistema econòmic que aspira a colonitzar i explotar fins a l'últim racó dels espais verges. La industrialització del turisme no és l'únic camí a escollir. Cal apostar per altres vitalitzadors més perdurables i tanmateix innocus.

El fet que la gent s'acosti a les muntanyes i en gaudeixi tot admirant-les és un fet positiu que repercuteix en l'economia local i en el voluntat i en la raó de preservar-les. Però no podem ignorar que la massificació comporta una pèrdua de valor i qualitat de les muntanyes i per tant no és desitjable.

Som lluny d'una massificació generalitzada, però la consolidació d'episodis de congestió en espais concrets és ja una evidència innegable que caldrà saber gestionar adequadament. Pertoca als gestors prendre les decisions però entitats i col·lectius històricament lligats a les muntanyes no n'han de quedar al marge; esdevenint, si cal, garants que les decisions mantinguin com a objectiu la preservació de les muntanyes en totes les seves dimensions. Algunes decisions potser esdevindran impopulars, en una tradició on estàvem acostumats a la no regulació, ja que la per general escassa freqüència de visitants no requeria de cap mesura. La regulació creixent és un preu a pagar per la massificació. Un efecte restrictiu molest que caldrà capgirar tot observant-ne les virtuts i tot vetllant la garantia d'accés i desenvolupament d'activitats excursionistes i alpinistes. L'eina més eficaç de totes sembla ser la restricció d'accessos amb mitjans motoritzats. La inaccessibilitat o, si voleu, la dificultat d'accés per a grans masses s'entreveu com l'eina més eficaç per preservar les muntanyes, tot concentrant aparcaments i serveis als mateixos pobles i deixant les zones altes netes d'infraestructures i d'intervencions.

2

SUMARI

EDITORIAL_02

Afrontar la massificació

DOSSIER_04

Exemples de massificació

Divagacions sobre la massificació

Quan la solitud i la natura era un tot

INTERNACIONAL_08

ACTIVITATS_10

Acció al Raset

REPORTATJE_11

Macro-projecte a la Cerdanya i el Capcir

LA MUNTANYA PARLA_12

BREUS_13

FOTO DENÚNCIA_16

Bústia: Un quart de segle mantenint la identitat

Ara ja fa més de 25 anys que es va fundar l'associació Mountain Wilderness de Catalunya, i ha estat capaç de fer una tasca tant de difusió com de treball actiu en molts àmbits de la nostra societat, donant peu a un reconeixement tant de casa com internacional.

Ens avalen més d'una trentena d'accions desenvolupades a Catalunya i fora del nostre territori, demostrant la nostra voluntat d'obrir fronteres a inquietuds que treballen per a la defensa del Wilderness de les nostres muntanyes, defensa oberta de la muntanya, que de vegades, ens ha dut a rebre pressions per part dels representants internacionals per tal de que encapçaléssim grups de defensa Wilderness a altres indrets, i encomanéssim el nostre esperit i bon savoir faire tant logístic com mediàtic. Des de la seva fundació l'any 1.989 fins a l'actualitat s'han desenvolupat diferents accions de primer ordre, incloent plantació d'arbres i accions de neteja a diferents indrets del nostre territori com la del Mulleres, passant per sr presents a les reunions internacionals, i organitzant trobades internacionals a casa nostra, etc., i per tant, tota aquesta experiència la tenim que catalitzar, per tal de fer un relançament del nostre esperit defensor dels espais a l'alta muntanya.

Veient la llista de garants que han passat per la nostra entitat durant els darrers 25 anys, cal fer una reflexió, i en la seva memòria, recuperar o millor dit, potenciar les nostres inquietuds i transmetre-les a la noves generacions, fent-ne particip a les escoles, instituts i universitats, en un projecte, que de vegades no és gaire comprès, però que és molt important per a la nostra societat, doncs els naixements dels rius són al nostre abast i el que baixa per ells, és el que la societat percebrà de bo o de dolent. Catalunya, com altres indrets d'Europa, té un col·lectiu alpinístic-excursionista molt ampli i divers, des del senderisme, excursionisme, muntanyisme, esquí de muntanya, raquetes, bicicleta de muntanya, etc. és tot un reguitzell d'activitats que arrosseguen mobilitzen cada cap de setmana milers de persones per espais naturals, tant protegits com camins de muntanya. Aquestes activitats cada dia requereixen més especialització, tant per la seva pràctica, com en la previsió pel seu desenvolupament, i per tant, els professionals adquireixen una importància cabdal, malgrat que el nostres esports, a l'igual que altres iniciatives, van néixer de l'esperit associacionista i amateur. D'aquí, a la necessitat primordial que la nostra inquietud en la defensa de la muntanya Wilderness la comencem a tractar des d'una visió pedagògica, doncs la repercussió mediàtica moltes vegades desvirtua l'ús de la natura convertint-la en un parc d'atraccions amb serveis, que després algú s'encarregarà de recuperar a través dels impostos. Gran error per part de qui ho pensa i per part nostra, si no posem remei a la situació.

Sense entrar profundament en el tema del canvi climàtic, si que val la pena fer esment en com aquest afecta els pols, reduint-ne la seva superfície de gel, implicant alteracions indirectes sobre el medi ambient, i si Mountain Wilderness de Catalunya, que des de sempre ha posat èmfasi en denunciar les males pràctiques a nivell internacional, hem de fer sentir la nostra veu, i sense oblidar les nostres responsabilitats a casa nostra, i a part de la tasca física dels nostres socis, hem de fer, també, una tasca mediàtica, a fi de crear un estat d'opinió favorable a la defensa de la muntanya.

En concret, i sobre l'aportació cultural del món excursionista a les inquietuds per a la conservació del Wilderness, crec important posar en relleu les diferents iniciatives dutes a terme per moltíssimes entitats, a través dels seus butlletins i revistes. Mostres d'aquestes aportacions les trobem en l'associació de revistes en català, o les jornades de literatura excursionista que va endegar en Jaume Ramon i Morros de la UEC, on tot un seguit d'escriptors vinculats a la muntanya feien aportacions sobre les experiències i la seva relació amb territoris, paisatges i altres personalitats del món excursionista, o les moltíssimes editorials catalanes que han treballat per projectar la cultura excursionista, com l'Alpina, Dalmau, o el mateix Institut cartogràfic, amb la seva important aportació per difondre el coneixement de l'entorn i la tasca preventiva en la difusió de l'ús dels mapes i el control i seguiment dels allaus a casa nostra, i la tasca que, des de fa més de 12 anys, desenvolupa l'Associació d'Amics del Collsacabra amb la realització de la fira del Llibre de muntanya, on tant les editorials com llibreters, escriptors i alpinistes, utilitzen aquesta plataforma per projectar els seus treballs sobre cultura excursionista, sigui des de la vessant tècnica, com simplement, la descriptiva d'expedicions o activitats amb una certa complexitat, però que impliquen un esforç per motivar als futurs joves en la pràctica d'un esport, que cada dia, requereix més la cura del Wilderness.

Amics de Mountain Wilderness, com en qualsevol associació es passen per moments d'eufòria o per moments crítics per manca de col·laboració o recursos econòmics, però a la llarga, s'imposa la tasca feixuga del dia a dia, i això ens ha fet arribar a la commemoració d'aquests 25 anys d'existència, i ens obliga a fer un reconeixement a totes i tots els que han dedicat el seu temps a defensar una idea que està en la línia del que deia el gran alpinista: "som conqueridors de l'inútil".

Francesc Sanahuja i Toledano

President de l'Associació d'Amics del Collsacabra
Fira del Llibre, Turisme i Esports de Muntanya

Exemples de massificació

Pedraforca, Montrebei, Ulldeter, Can Massana (Montserrat), riu Glorieta, Matagalls (Montseny), Pica d'Estats, Sant Maurici ... el llistat podria seguir. Espais on la congestió de visitants ha esdevingut cada cop més freqüent. Com encarem aquesta nova realitat si volem mantenir els valors de la muntanya? Alguns espais de gran concentració de visitants, que exerceixin el paper de tap són raonables, el problema sorgeix al produir-se, com sembla ser la tendència, l'expansió

difusa d'aglomeracions a muntanya. La problemàtica no és específicament de les nostres muntanyes, afecta a un número creixent de muntanyes del planeta, i en certa manera en mostra els seus límits. El dels límits del planeta és un debat incòmode que ens interpel·la a tots, un debat que supera en molt l'àmbit i influència d'aquest butlletí però no per això ha de ser obviat.

4

Pedraforca, un camí a la tartera

La construcció del camí de la tartera del Pedraforca no es pot entendre sense el fenomen de la massificació. Els visitants s'han multiplicat per centenars sinó milers i els efectes d'erosió i de multiplicació d'accidents han empès a la direcció del Parc a l'habilitació del camí.

En els propers mesos veurem si el nou camí reduirà accidents i mitigarà l'erosió a la resta de la tartera o pel contrari, disposar d'un nou camí de traça evident afavorirà més presència de visitants. La situació i tendència a la tartera del Pedraforca obligava a algun tipus d'actuació, i és un exemple concret dels efectes de la massificació a les mun-

tanyes. Un efecte no desitjable i amb diferents enfocaments per mitigar-lo. Qualsevol mesura que es prengués seria objecte de debat.

En tot cas, desitgem que no s'entri en espirals intervencionistes que comportin una progressiva urbanització de la muntanya, definida no únicament per la construcció d'edificacions, sinó per la seva desnaturalització mitjançant la implantació d'estructures toves. En tot cas caldrà una tasca ingent de pedagogia a les fornades de visitants i a la presa de consciència dels ritmes i les lleis de la natura.

El Congost de Montrebei, desbordat

El congost de Montrebei és un dels espais emblemàtics de les comarques de Ponent i dels Prepirineus.

Es tracta d'un tall espectacular (similar al de Terradets, però sense carretera) a la serra del Montsec, dividint el Montsec d'Ares i el de l'Estall o Montgai. De fet, administrativament, també divideix Catalunya i Aragó, si bé a la part aragonesa encara hi parlen català, doncs és la coneguda Franja de Ponent.

Si fa uns 25 anys, el visitaven les persones aficionades a l'escalada i les persones enamorades de la serra del Montsec, en l'actualitat és un dels paradigmes de la saturació.

Motius? Sens dubte, el principal és el seu atractiu paisatgístic: un congost amb parets calcàries de més de 500 metres que el riu ha anat excavant al llarg de milers d'anys. A continuació, però, n'hem d'afegir uns quants més, perquè d'atractiu paisatgístic n'ha tingut sempre. Què ha passat, doncs, perquè s'hagi popularitzat tant i tant?: L'auge de l'anomenat turisme d'aventura, la saturació d'altres indrets, la difusió mediàtica que ha tingut i la més o menys recent obertura (2013) de les escales i passarel·la de Montfalcó, que perme-

ten passar, a peu, per sobre de l'embassament de Canelles i connectar, així, les dues ribes de la Noguera Ribagorçana.

El congost té dos punts principals per atansar-s'hi. Pel costat sud, el més espectacular, obliga a deixar al cotxe a l'ermita de la Pertussa, després de passar el poble de Corçà, i ens hi podrem atansar en poc menys de dues hores. Pel costat nord, s'hi arriba des de la població del Pont de Montanyana, en direcció cap a Tremp, seguint les indicacions que ens fan deixar el vehicle al pàrquing de la Masieta. Per aquest cantó, en uns 45 minuts estarem ja al congost, però ens perdrem la magnífica visió des del sud. Ara hi podríem afegir, també, l'accés des de Montfalcó.

Què ha passat, doncs? Recordo perfectament la meua primera visita al congost, un dissabte d'hivern dels primers anys de la dècada dels 90. No vam trobar-hi ningú, absolutament ningú, en el recorregut des de la Pertussa al congost. Què passa ara? 38.000 visitants l'any 2011; 51.000 el 2013; 60.000 el 2014 i 85.000 l'any 2015. En dies punta del 2016 (ponts, festius i vacances) s'han arribat a comptabilitzar 2.200 persones en un sol dia, amb el conseqüent impacte ambiental en la zona i els perills que aquesta massificació també comporta.

Això ha portat a la propietària de la part administrativament catalana del congost, la Fundació Catalunya-La Pedrera, i les diferents administracions implicades (ajuntaments propers, consells comarcals i diputacions) a preparar un protocol per evitar aquesta massificació: una pàgina web amb informació real sobre les places d'aparcament disponibles i fer reserves per als dies qualificats de punta. Està previst que això comenci a actuar a la primavera d'enguany.

Carles Giné-Janer

5

Divagacions sobre la massificació

Acostumats a gaudir del silenci i de la sensació de sol·licitud enmig de la immensitat d'un paisatge, la massificació ens neguiteja. Preocupa l'accés massiu de persones a la muntanya o a un espai natural; també el seu impacte, la incidència d'aquesta massificació, en el medi. Certament cada cop més persones freqüenten els espais naturals i moltes d'elles ho fan sense haver passat per l'escola d'un club excursionista, d'un agrupament escolta o d'una entitat similar on s'expliquen i es practiquen actituds de respecte i els valors que sempre han anat vinculats i han caracteritzat l'excursionisme. L'increment és, d'altra banda, ben lògic. Hi ajuda la facilitat que tenim de desplaçar-nos, els materials i

equips tècnics cada cop més a l'abast de tothom i el gran volum d'informació de qualitat que tenim a l'abast. Amb poc esforç podem saber com és, fins l'últim detall, una muntanya a la que anirem per primera vegada, o aquella vall de la que només en sabem el nom. Podem llegir-ne descripcions a la xarxa, veure'n una aparença prou real en imatges de tres dimensions i carregar la ruta en un dispositiu que ens guiarà quan hi siguem. Amb tantes facilitats no és d'estranyar que més i més gent de totes les edats s'animi a la pràctica d'activitats en plena natura, un dret que cada ciutadà té i s'ha de seguir fomentant i protegint.

Hem dit que és un dret. A l'altra cara de la moneda hi ha el deure. Drets i deures, sempre els hem de posar en relació. Els deures en relació a la natura, el respecte del medi i del paisatge patrimoni de tots, heus aquí la qüestió. Encara que sigui una obvietat cal dir que el problema no és tant la massificació per ella mateixa sinó les actituds incíviques d'alguns dels ciutadans que accedeixen al medi. Una corrua llarga d'excursionistes silenciosos que no surtin dels camins marcats no representen cap problema, encara que es moguin per espais que mereixen elevada protecció. Creen més problemes dos quads circulant per una pista o enfilant-se per un prat, que un centenar de nens i nenes acompanyats per monitors ben formats. Dos contra dos-cents. La massificació, novament, no és ben bé el problema sinó que en aquest cas ho seria l'accés motoritzat. Contra l'accés invasiu de vehicles és possible lluitar i l'experiència ens diu que a mig termini aconseguim l'aprovació de tothom, o de quasi tothom. Molts recordem l'època, no massa llunyana, en la que a les vores de l'estany de Sant Maurici aparcaven desenes de vehicles. Ara els deixem, amb naturalitat, a l'aparcament de la Cabana dels Vaquers i caminem els quatre o cinc quilòmetres que hi ha fins a la zona del Refugi Mallafré i l'estany. La massificació en aquest cas no s'ha reduït, no ha minvat el nombre de visitants, sinó que s'ha modulats, se n'ha corregit l'impacte.

Veient aquest i altres exemples de bona i ben acceptada regulació, crida l'atenció que perdurin encara zones sensibles amb excessiva presència de vehicles. Ho he vist aquest estiu, per exemple, a la pista que des d'Àreu porta fins el refugi de la Vall Ferrera, l'aproximació més utilitzada per pujar a la Pica, una pista amb hores puntes de gran intensitat de trànsit i on es produeixen tota classe d'incidents. Cotxes i quads puguen fins l'aparcament del Pont de la Molinassa fent fressa, generant en alguns moments embussos i aixecant pols. Hi convindria un servei de transport col·lectiu que permetés arribar-hi amb comoditat, servei de transport que hauria de ser, això sí, d'un preu assequible (més assequible almenys que les tarifes dels taxis que circulen pel Parc Nacional d'Aigües Tortes – Sant Maurici).

Cap a la Pica, en el Parc Nacional, per fer el Pedraforca, per pujar a La Mola... La massificació, tots ho hem vist, es produeix únicament en llocs molt concrets. Pots moure't per la muntanya tot un dia sencer sense veure altres persones, però arribes a un lloc emblemàtic, o segueixes una ruta molt publicitada, i allà sí coincideixes amb altres, sovint amb molts altres. Essent zones concretes, clarament identificades, no és tan difícil aplicar-hi mesures que evitin els perjudicis. Allunyar els punts fins on poden arribar els cotxes, marcar itineraris, facilitar la retirada de residus, restringir l'accés en determinades èpoques... són mesures relativament fàcil d'implantar, com demostren els exemples exitosos.

Harmonitzar l'accés més o menys massiu al medi amb els seus valors és complicat però, dintre de tot, possible. Hi ha però una excepció, el de la pràctica de l'esquí de pista, pràctica esportiva que necessita d'accessos fàcils, fins a "peu de pista", i que només es rentable amb una gran aflluència de practicants (i de vegades ni així). Davant d'aquesta peculiar activitat, que remou terres i planta torres metàl·liques sense control, que necessita generar neu artificial (amb afectació greu dels recursos hídrics), fa circular vehicles fins a cotes altes... em temo que no podem fer altra cosa que resignar-nos i esperar (i treballar) perquè no s'ampliïn les pistes.

L'accés massiu a la natura no l'hem de veure com un fet negatiu per ell mateix. En aquesta societat en la que les coses només tenen valor si són útils, si són rendibles, està bé que cada cop més persones gaudeixin i s'identifiquin amb els espais naturals, se'ls facin seus. El medi natural ha de fer aquesta funció social. Més valorat vol dir més fàcil de protegir. És qüestió d'aconseguir que tot això passi de manera respectuosa, entenent i acceptant que poden haver limitacions o condicions quan faci falta. A veure si entre tots trobem el camí.

Josep Matas

6

Quan la solitud i la natura era un tot

La meua primera excursió important de la meua vida va ser de petit i en un cap de setmana del mes d'agost. Amb la colla de les meues germanes grans varem pujar al Taga de nit des de Ribes de Freser. El que recordo va ser un descobrir amb emoció, tant al pujar de nit com al baixar de dia, de la solitud i silenci de les nostres muntanyes, no varem trobar a ningú, doncs érem els únics que caminàvem per aquells indrets. Aquesta descoberta de la natura va propiciar que des de llavors em dediquéssim al muntanyisme.

Solitud i silenci van lligats, i així també vaig descobrir que m'encantava i que actualment encara m'encanta, seure en un racó de la muntanya (sigui a dalt d'un cim, com al mig d'un prat o dins un bosc o etc.), i quedar-me ben quiet i en silenci per poder gaudir-ho tot volent captar com respira, la serenitat que transmet, els mil perfums que ens ofereix, les infinites veus que ens delecta, el meravellós so del silenci, les belles tonalitats cromàtiques i formes que el caracteritzen, els raigs de llum que místicament passen a través del fullatge i travessen les boires, els sers vius que hi viuen, etc.. Tot adonant-me que és tracta d'un ésser viu com nosaltres i que la seva existència no està per servir exclusivament a l'home sinó, que tot sent imprescindible, és un conuiu en paral·lel ja que tan un com l'altre ens necessiten mútuament.

El Taga des de Ribes, qui l'ha ha vist i qui el veu, avui dia la solitud d'aquest cim ha canviat molt, la pista que puja des del poble de Bruguera fins al Coll de Jou i el canvi de mentalitat que permeten els nous equipaments i materials ha generat, es-

pecialment durant els caps de setmana i en èpoques estiuenques, una considerada massificació de l'entorn (tan de vehicles com d'excursionistes). Aquell encant de solitud ha mig desaparegut, igual que en unes moltes altres zones arreu de la geografia. Per tant, si vols cercar de nou la solitud i silenci d'aquestes zones cal enginyar-te-les, per exemple anant-hi fora dels caps de setmana, fora d'èpoques de vacances o en altres èpoques estacionals.

Havent viscut en èpoques on regia una gran solitud en la majoria de muntanyes, per moure'ns-hi ens era imprescindible saber llegir els mapes, fet que comportava reconèixer el paisatge de l'entorn, i orientar-nos amb l'ajut d'una brúixola (d'aquesta manera sempre sabíem d'on veníem, on estàvem i a on havíem d'anar), a més també varem aprendre a saber ser previnguts amb els possibles canvis meteorològics. Dic això perquè malauradament al llarg dels darrers anys hem vist tot tipus de situacions, especialment en aquelles zones més visitades massivament.

Tots els indrets avui dia poc freqüentats, però també alguns de les zones més massificades, que he visitat, malgrat tot m'han donat moments magnífics que recordo amb gran satisfacció, ja sigui per l'entorn, per l'itinerari o, evidentment, per l'experiència gratificant amb els companys. La part negativa d'aquesta aflluència massiva de gent, el detectem en indrets on es posa en perill el delicat ecosistema, la degradació visible d'espais, així com el fet de trencar l'encant inherent a la solitud i en conseqüència també del silenci. Finalment també considero molt preocupant el fenomen creixent, sobre tot en zones d'alta muntanya, de gent poc preparada en quan a l'equip i en coneixements d'orientació. Més d'una vegada ens hem trobat amb gent completament desorientada i/o passant fred davant d'una davallada de temperatura.

Sortosament, avui dia encara hi han molts cims i racons poc freqüentats per la gent, on poder gaudir de ple i amb silenci tots dels seus entorns tan bells, impressionants i espectaculars com les zones més conegudes. Només cal cercar-los, tant des del costat de casa com fins tant lluny com vulguis.

Joan Roqué Escoda
(Agrupació Excursionista Muntanya)

Mw França, 15 anys de la campanya "Instal·lacions Obsoletes"

A Boreas, al Parc Natural Regional de Monts d'Ardèche, feia trenta anys que el telecadira Cuzet ja no s'utilitzava i s'oxidava, plantat al bell circ de Boutières. Durant el cap de setmana del 8 i 9 d'octubre, les torres d'alta tensió i altres restes del funcionament de l'ascensor, per fi, es van desmuntar, generant més de 4 tones de ferralla, que es van portar a reciclar.

Amb aquesta, ja són 37, les accions realitzades per Mountain Wilderness dins la campanya "Instal·lacions Obsoletes", engegada al 2001, superant les 400 tones de residus eliminades de les nostres muntanyes, i constatant ja, una sòlida experiència en instal·lacions abandonades a les muntanyes i la posada en pràctica d'obres de desmantellament en diferents massissos muntanyosos de França (Ecrins, Mercantour, Bauges, Chartreuse ...).

Fa quinze anys, un cens realitzat per Mountain Wilderness amb l'ajuda del Ministeri de Medi Ambient xifrava, de forma

no exhaustiva, més de 3.000 instal·lacions abandonades a les muntanyes franceses. El 2016, aquesta xifra certament s'ha incrementat a causa del creixent nombre d'instal·lacions turístiques de baixa altitud inutilitzades a causa de la manca de neu pel canvi climàtic. La qüestió del desmantellament de les instal·lacions esdevé cada vegada més crucial en zones de muntanya!

En l'actualitat, són les autoritats locals que s'encarreguen d'aquest tipus d'operacions. No hi ha cap obligació legal per al desmantellament i recuperació de la zona, després del tancament definitiu de les instal·lacions per part de l'explo-tador. Si bé la "Llei de la Muntanya" està sent objecte de debat a l'Assemblea Nacional Francesa, Mountain Wilderness aboca de nou, alt i fort, la necessitat urgent que aquesta obligació sigui inscrita dins la llei.

Mw Suïssa: Stop héliski i Stop Offroad

Heli-ski és la variant més popular del turisme en helicòpter. Mountain Wilderness exigeix, com l'organització de protecció del medi ambient, una prohibició general dels aterratges d'helicòpters per al turisme als Alps suïssos.

A França i Àustria, l'heliesqui ja està prohibit. El Parlament italià discuteix l'abolició d'aquesta pràctica. Mentre que a Suïssa, hi ha 42 llocs d'aterratge, dels quals més de la meitat es troba just a la vora, o fins i tot en zones protegides.

L'Oficina Federal d'Aviació Civil (OFAC), és responsable de la revisió dels llocs d'aterratge a les muntanyes. Els llocs d'aterratge de muntanya (PMA) seran discutits en el pla sectorial per a la infraestructura de l'aviació (PSIA). Sota la pressió de les companyies d'helicòpters, que insisteixen a mantenir els 42 llocs de desembarcament existents. Això malgrat el fet que un estudi encarregat per la OFAC mostra que la meitat dels llocs d'aterratge de muntanya estan en conflicte amb la protecció de la natura i el paisatge.

Què és el "camp a través" (Offroad)?

Els vehicles tot terreny es defineixen (vehICLES tipus offroader o vehicles tot terreny (ATV) en anglès) com a vehicles de dues i quatre rodes, com ara quads i motos de neu que funcionen per pistes bàsiques. Aquests vehicles, a més de l'ús funcional en l'agricultura i la silvicultura, que normalment és legal, també s'utilitzen de manera abusiva i il·legal, pel simple plaer, en els territoris naturals: fent un ús diferent a l'inicialment previst per aquests vehicles; les competicions motiven als seus seguidors a la pràctica en terrenys naturals; i les xarxes de membres pro offroad provoquen conductes que no tenen altre fi que la diversió enmarcada en una activitat d'oci.

Conflictes socials i ecològics

Els Alps i els boscos són zones de tranquil·litat per a la fauna i la gent. Aquests territoris són envaïts però, cada vegada més sovint, pel soroll i les emissions. La manca de respecte dels conductors de quads tot terreny, especialment a l'estiu i motos de neu a l'hivern, és un altre problema per als homes i els animals. Base legal

A Suïssa, la situació jurídica respecte a l'ús de les carreteres i camins és molt clara: l'article 43 de la Llei Federal sobre circulació per carretera (LCR) exigeix que els vehicles de motor no utilitzin els camins que no són adequats o clarament no estiguin destinats a la seva circulació, per exemple camins reservats als vianants o al senderisme. Malahuradament, la base jurídica de Suïssa no es coneix encara, o molt poc, es va disposant d'informació transparent sobre la conducció en terrenys naturals (bosc és una excepció, gràcies a la Llei Federal de Boscos). Sovint, la responsabilitat de l'execució es delega als cantons, en absència d'una legislació nacional eficaç. Entre els cantons, n'hi ha pocs que han introduït lleis regulant la circulació pel terreny natural. Els conductors i de vehicles tot terreny a la recerca d'emocions fortes, circulen per boscos i terrenys verges, no són només una font de problemes: també estan infringint la llei!

La nostra apel·lació i oportunitats per a l'acció

A causa de la seva investigació i el coneixement, Mountain Wilderness Suïssa fa una crida a tots els actors en el camp del tràfic offroad, per a que prenguin consciència de les seves responsabilitats i les seves accions.

ASSEMBLEA INTERNACIONAL DE MOUNTAIN WILDERNESS - BAGÀ

El passat 20, 21 i 22 de maig va tenir lloc l'Assemblea Internacional Mountain Wilderness, que enguany vam acollir la delegació Catalana.

En el marc del Parc Natural del Cadí-Moixeró i concretament en la seva seu de Bagà, es van dur a terme les sessions de treball dels diferents punts de l'Assemblea, la qual va iniciar-se amb un minut de silenci en record de Andrea Bianchi, ex-secretari i gran col·laborador de MW Internacional.

El dissabte es va fer la revisió de les activitats realitzades durant els 2 darrers anys, estat de comptes i pla d'acció i pressupostos pels anys següents. També va haver-hi la renovació de garantors i advisors.

El debat més important es va produir a la tarda amb la voluntat de fer una ampliació de la Tesis de Biella (bases fundacionals de MW) o Addendum per tal d'incorporar els principis que es deriven de noves pràctiques a la muntanya o qualsevol altra consideració que hagi pogut sorgir des del seu establiment ja fa gairebé 30 anys. El debat es va encentrar a partir de 3 propostes d'Addendum elaborades per les delegacions Suïssa, Italiana i Catalana.

D'una banda vam poder constatar que malgrat el pas del temps, els principis bàsics de MW no s'han modificat en la seva essència i per l'altra es van evidenciar diferències entre

les perspectives dels diferents països.

El debat, intens i engrescador, va ser entomat per en Thiebault Hugues, anterior secretari de l'Entitat qui es va comprometre a elaborar un document recollint els temes tractats i les diferents visions que es distribuirà per debatre, en una propera Assemblea, el seu redactat final.

No van faltar en l'Assemblea els moments lúdics amb un concert de Música tradicional dels Pirineus a la nit a càrrec de Josep Lizandra o l'excursió que es va fer el diumenge a Sant Marc de Brocà des del Santuari de Paller on estàvem allotjats. En l'excursió vam aprofitar per fer una foto col·lectiva amb les lletres "SILENCI".

Un parell de dies de debat, intercanvi, wilderness i muntanya!

Retirada i enderroc d'instal·lacions obsoletes a El Raset

El Raset és un paratge situat a 2.000 metres d'alçada, de l'Entitat Municipal Descentralitzada de Montnartró i dins el terme municipal de Llavorsí. Es tracta dels extensos plans que s'escampen a llevant del pic de l'Orri fins a Sant Joan de l'Erm vell i a cavall de les comarques del Pallars Sobirà i l'Alt Urgell. Estan coberts per boscos d'avets i pi negre alternats per alguns claps de pastures. És hàbitat d'espècies protegides com el gall fer, el mussol pirinenc, el picot negre i la marta, entre altres.

Les construccions que hi havia situades al paratge del Raset, tenien l'origen en un projecte per construir un refugi presentat l'any 1995. La idea inicial era lligar-ho a la pràctica de l'esquí de fons. El projecte tenia una certa envergadura i s'havia de concretar en diverses fases. L'any 1998, obtinguda la llicència i aprovat l'estudi d'impacte ambiental (amb algunes consideracions) van iniciar-se les obres de la primera fase. No obstant i per motius diversos només es va executar una part d'allò projectat, quedant paralitzats la resta de treballs.

10

Transcorreguts 20 anys des de llavors, l'abandonament del projecte s'havia fet una evidència així com la degradació paisatgística del paratge.

El segon cap de setmana de juliol, una colla de voluntaris de Mountain Wilderness Catalunya van tirar endavant una acció per la regeneració del paratge. Concretament es desmantellà la gran i obsoleta bassa d'aigua d'uns 300m², que fou reconvertida a punt d'aigua. Es retirà la lona de PVC i les restes de la tanca perimetral, així com d'altres residus presents a la zona. També s'enderrocà la carcassa d'un edifici i diversos murets adjacents, tots a base de totxanes. Segons els plànols la casa tenia una planta de 68m², i havia de tenir dos pisos i un petit subterrani. Finalment es realitzaren petits treballs silvícoles d'aclarida forestal. Durant els treballs comptàrem amb la vista del director del Parc Natural, en Marc Garriga a qui agraïm la bona disposició i total suport a l'acció.

Un cop feta la feina dels voluntaris, resta per realitzar la tasca de condicionament definitiu mitjançant l'ajuda de maquinària, tal i com es va establir amb l'ajuntament de Llavorsí i el Parc Natural de l'Alt Pirineu. Si tot va bé serà aquest estiu de 2017 quan es podrà enllestir la feina iniciada l'any passat. Des de Mountain Wilderness en farem el seguiment per assegurar la finalització del procés.

Aturat el projecte de mega estació d'esquí a l'alta Cerdanya i Capcir.

La mobilització popular de diversos sectors de l'excursionisme nord-català i amb la participació de Mountain Wilderness França, s'ha aconseguit l'aturada provisional d'un projecte de gran envergadura que pretenia unir diverses estacions d'esquí de la Catalunya nord. El projecte preveia relligar amb més de 40 kms de pistes i nou remuntadors amb canons de neu les estacions de Font Romeu, Bolquera, els Angles i Formigueres. En voldrien fer, diuen els promotors, "la més gran estació d'esquí dels Pirineus". El projecte contemplava la construcció de pistes i d'instal·lacions diverses en valls i puigs encara preservats amb una riquíssima biodiversitat: Valls de la Bollosa, de l'estany d'Auda, de Vallsera, de la Balmeta, de la Lladura, i Puig de la Costa del Pam. Per més incongruència aquests secors estan situats dins el Parc regional dels Pirineus Catalans i/o recollir altres figures de protecció com zona Natura 2000, zona natural d'interès ecològic, faunístic i florístic (ZNIEFF), o un bosc patrimoni.

Els impulsors del projecte utilitzaven uns arguments coneguts i habituals en aquests casos, previsió de creació de 5.000 nous llocs de treball a la Cerdanya i el Capcir i l'impacte econòmic a la zona, que ells xifraven en 250 milions d'euros, un domini esquiable destinat als onze milions d'habitants de l'eix Barcelona-Tolosa-Montpeller...

Sortosament, tan bon punt s'anuncià el projecte, diverses associacions de les comarques nordcatalanes s'organitzaren per denunciar "la catàstrofe ecològica, social i econòmica que suposa un projecte d'aquestes característiques". Així va néixer el col·lectiu "No al projecte de megaespai esquiable al cor del Parc Natural Regional dels Pirineus Catalans", format per nombroses associacions de tot tipus i que reclamava la retirada immediata del projecte. El col·lectiu activà una petició en línia que ha obtingut gairebé 4.000 signatures de suport.

El Diumenge 5 de juny unes tres centes persones van participar a la manifestació contra el projecte de mega estació d'esquí. Una caminada de protesta. Sortint dels Angles vam anar fins a la bucòlica estiva de la Jaça de les Ganyades passant per l'estany de Vallsera on esperava la cobla Tres Vents de l'Olivier Marqués.

A finals de setembre es coneixia la publicació d'un informe desfavorable del Ministeri d'Ecologia de l'estat francès que declarava que el projecte no era compatible amb els estatus del parc Natural Regional dels Pirineus Catalans. Això significava, si més no temporalment, l'aturada del projecte.

En el context del debat sobre la viabilitat d'aquest projecte reproduïm l'opinió de Joan Becat, professor de geografia a la Universitat de Perpinyà, sobre com les estacions d'esquí de la zona impulsen aquests projectes per tal d'adaptar-se al canvi climàtic. Un canvi ja anunciat...

Com les grans estacions d'esquí s'adapten al canvi climàtic (Crònica d'opinió enregistrada el dimecres 16/03/2016, difosa al març 2016)

Bon dia. Se parla molt del canvi climàtic, que sembla molt teòric per un munt de gent. Doncs avui voldria evocar amb vosaltres què pot passar d'aquí deu o vint anys a les estacions d'esquí als Alps i també a casa nostra, a Cerdanya i Capcir.

Tots els especialistes coincideixen que és a muntanya on els efectes del rescalfament climàtic se farà notar primer. De fet, ja ha començat i se nota clarament. Les glaceres disminueixen ràpidament, reculen dins les altes valls dels Alps i desapareixen al Pirineu.

També se nota clarament des de l'inici del segle XXI que hi ha canvis dins el règim de la neu, als Alps com al Pirineu: a tot arreu i a qualsevol altitud la "saison", la temporada, és més curta, sobretot al seu inici, i hi ha menys neu. Evidentment, de tant en tant, hi ha alguna nevada forta o un any prou nevat, mes això no pot amagar que el gruix, que el total de neu acumulada durant tot l'hivern disminueix regularment si s'observa un període de deu anys i que, cada vegada més, hi ha dificultats per fer una bona capa de neu artificial a finals de novembre i al desembre, car no fa prou fred.

Ja moltes estacions de mitja muntanya, al Jura, al Massís Central, a les Vosges i fins i tot als Alps, veuen la seva temporada de neu reduïda a poques setmanes, i algunes d'elles tanquen.

Les estacions d'esquí que són més altes també són afectades, i no poden atreure la gent durant tant de temps com abans. Això preocupa sobretot les més grans que tenen moltes residències, hotels, comerços i instal·lacions de lleure altres que l'esquí, que no poden rendibilitzar. A casa nostra és el cas sobretot de Font-romeu.

Quines estratègies tenen aquestes grans estacions enfront d'aquesta evolució ineluctable? Doncs principalment dues.

Primer, com que tenen més mitjans financers que les altres, i més influència política que les petites, procuren fer inversions - des investiments - per a diversificar les atraccions altres que la neu: esports d'aventura, parcs temàtics, pistes artificials d'esquí amb plàstic o materials sintètics per a esquiar sense neu, etc.

De segon, les grans estacions intenten anar a cercar la neu on és, és a dir a més altitud si poden, o bé dins les valls veïnes quan aquestes tenen més neu, perquè són més altes o perquè són més fredes. Fan noves junctons amb telecabines de vall a vall per guardar el client a casa seua i enviar-lo a esquiar directament a casa dels altres, sense passar per les carreteres.

Una variant d'aquesta tàctica és d'annexar les estacions més petites que tenen bona neu i que l'evolució climàtica fa més fràgils. En efecte, tot i tenir més neu, amb un sol any dolent poden tenir problemes financers: les estacions més grans tot simplement les compren o les absorbeixen.

Tot això passa dins els Alps sobretot, a França com a Suïssa i a Àustria. Me sembla que també comença a passar al Pirineu. En tot cas, sembla que sigui l'estratègia de Font-romeu per a sobreviure. Però d'això en parlarem un altre dia.

Bon dia a totes i a tots.

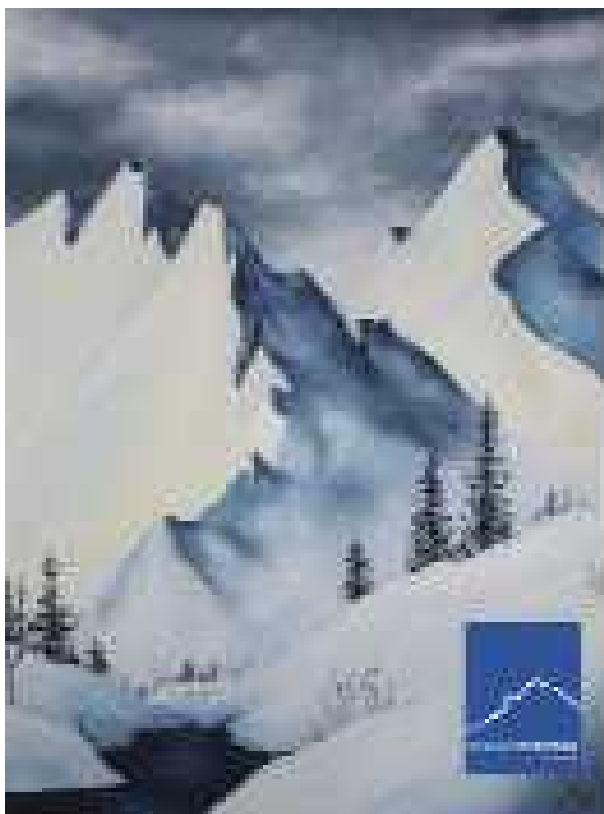

La muntanya parla...

12

Hem editat aquesta nova postal per donar a conèixer l'entitat i captar socis. Agraïm la cessió del dibuix que ens ha fet la **Laura Roig** i el disseny a **imalaia.cat**.

Laura Roig Ventura, estudiant d'arts i oficis a l'Escola Massana de Barcelona. Actualment te part de la seva obra exposada a la sala de l'antic hospital de Corbera de Llobregat, on hi viu envoltada de muntanyes i boires que han inspirat la seva obra.

Nova pista a Arriu Malo

A mitjans de novembre de 2016, just abans de les primeres nevades, vem tenir coneixement de la construcció d'una nova pista d'esquí de l'estació Baqueira-Beret amb afectació a la zona d'Arriu Malo en el camí cap al circ de Baciver. La zona, molt freqüentada per excursionistes en totes les seves versions (caminants, raquetistes, esquiadors de muntanya) i també turistes que busquen espais ben conservats, patirà una notable pèrdua de qualitat. No entenem que Baqueira-Beret amb els seus ja (atenció!) 155km esquiables (103 pistes i 34 remuntadors) necessiti consumir més territori. No és un fet nou. Aquesta estació aplica una política d'expansió sostinguda del domini esquiable amb la conseqüent degradació espais d'alta muntanya. No creiem que aquest sigui el camí a seguir si aspirem a tenir unes muntanyes equilibrades i de qualitat.

Salvem La Molina

SABEU DE L'EXISTÈNCIA DE L'ASSOCIACIÓ "SALVEM LA MOLINA"?

Possiblement molts del afeccionats a la muntanya, a la natura o els que en viviu, no ens coneixeu o potser us han arribat notícies vagues o de vegades esbiaixades de nosaltres. Avui ens han donat l'oportunitat d'explicar en aquesta revista qui som, la causa del nostre naixement i quins són els nostres objectius.

Us amoïna el que succeeix en molts indrets de Catalunya on hi ha una forta ocupació del territori amb edificis i infraestructures que envaeixen molts llocs per on abans podíeu caminar lliurement? Aquest és el cas de La Molina.

Tots sabem que malauradament no podem conservar intacta la natura, que hi ha zones en les quals cal generar formes de vida pels seus habitants, molt sovint abandonats, sobretot en els espais d'alta muntanya.

La nostra associació entén que cal que generació de riquesa no sigui del tot incompatible amb respecte per la natura.

L'associació neix l'any 2009 a La Molina per salvaguardar la

natura del lloc, davant d'un greu intent de sobreedificació, no sempre respectant la legislació vigent en aquell moment o intentant canviar-la per donar cobertura legal a manifestes il·legalitats. La intenció era promoure una sobreexplotació urbanística de l'entorn amb l'ocupació de dominis esquiables, zones verdes i forestals.

Vam poder aturar el nou pla urbanístic POUM 2009-11 d'Alp (municipi al qual pertany La Molina) que volia quasi duplicar la superfície edificable, canviant a més a més la catalogació urbanística de moltes zones passant d'habitatges unifamiliars a plurifamiliars, augmentant les zones hotel·leres, de serveis i fins i tot intercalant entre les zones residencials noves zones industrials. Aquest fet va ser possible per la valentia d'uns quants/es companys/es d'aquella època que per fi van decidir que calia posar fre a les agressions continuades al medi natural, interposant vuit contenciosos administratius per greus irregularitats urbanístiques i medi ambientals, dels quals de moment n'hem guanyat dos. Entre les sentències guanyades hi ha la d'un abocador il·legal de 80.000 m3 que va arrasar un bosc protegit i que ara cal restituir al seu estat original, seguint les resolucions tant del Tribunal Superior de Justícia, ja dictaminada, com del propi Conseller actual de Territori i Sostenibilitat, primícia que acabem de conèixer. En aquest cas també hi ha pendent una querrela criminal interposada contra l'antic alcalde, l'ex-regidor d'urbanisme, l'arquitecte municipal d'aquella època i el propietari dels terrenys.

Actualment som més de mig centenar de SOCIS, entre 1rs i 2ns residents, que representem un nombrós grup de 200 apartaments i xalets de La Molina. També ens donen suport entitats excursionistes com la UEC de Barcelona i l'AEC així, com la prestigiosa associació de professors/es de Biologia i Geologia denominada "Seminari Permanent de Ciències Naturals" (SPCN), a l'espera d'aconseguir més suports d'altres centres excursionistes i associacions naturalistes, amb alguna de les quals ja estem en fase de diàleg. També comptem amb el suport de nombroses persones a títol personal com a SIMPATITZANTS.

QUINS SÓN ELS NOSTRES OBJECTIUS I ELS GRANS REPTES ACTUALS?

Volem millorar el nostre ja deteriorat entorn a partir d'iniciatives que donin coherència i harmonia al nucli urbà de La Molina, evitant l'augment de la dispersió, mitjançant la correcta vertebració del 3 nuclis actuals i preservant els espais verds que donen esponjositat a la trama urbanística. Ho fem dialogant amb l'ajuntament d'Alp, amb l'estació d'esquí i muntanya de FGC i amb la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat. Participem en l'elaboració d'un nou pla de futur per a La Molina a partir de la formació d'un grup de

treball intern per presentar a les diverses administracions, de moment Ajuntament d'Alp i FGC, les possibles noves activitats lúdic-comercials que podrien donar lloc a un creixement econòmic alternatiu a l'expansió purament urbanística i que allargarien la temporada turística, desvinculant-la de només les activitats de neu.

-Amb l'ajuntament d'Alp dialoguem per aconseguir les inversions adequades que reverteixin l'abandonament de fa molts anys que pateix La Molina, i que es pot veure en alguns dels edificis deteriorats (Avet...) o de serveis d'aspecte inadequat o contaminants (hangar màquines llevaneus i dipòsit de potassa), edificis inacabats correctament (cas del 2n edifici de l'antic grup Qualitat que, gràcies a aquestes converses, ha estat finalment recobert de pedra...), infraestructures obsoletes o no renovades (pont sobre estació tren, voreres barri estació, asfaltat deficient...), cura de barris sencers com el de l'estació, mancances en serveis bàsics com transport interior a l'estiu, botigues de queviures... Volem també la recuperació del patrimoni històric com el xalet del CEC, la 1a escola d'esquí, els antics camins o senders, la reparació de murs antics que cauen i el manteniment de les senyalitzacions pertinents en bon estat o col·locació de noves (Dolmen, geozona 139...). **I A MÉS VOLEM PARTICIPAR EN QUALSEVOL NOVA VERSIÓ DE POUM!!**

-Amb FGC, per recuperar o substituir les antigues instal·lacions de telecadires, bar Bona Sort..., per fer possible la compaginació de usuaris de mountainbike i caminants...

-Amb Gestió forestal de la Generalitat, per tal d'evitar tales desmesurades i obertura de camins excessius...

-Amb Urbanisme de la Generalitat, davant el nou repte que representa l'elaboració del NOU PLA D'ORDENACIÓ URBANÍSTICA SUPRAMUNICIPAL DEL DOMINI ESQUIABLE LA MOLINA-MASELLA (PDU), que està relacionat amb les possibles -encara que no probables- Olimpíades d'Hivern 2026, i que encara està en fase inicial. Hem estat, després d'haver-ho sol·licitat, invitats a fer suggeriments i ens hem entrevistat amb el Director General d'urbanisme. Vam enviar un escrit on plantejàvem entre d'altres temes:

* Que se'ns donés informació per avançat dels projectes previstos i la possibilitat de pactar els punts de desacord.

*Que rebutjàvem la possibilitat d'urbanitzar la denominada zona del Golf (a cavall del pàrquing del telecabina i de la zona verda adjacent), on podrien anar habitatges per 3500 places (ara diuen que serien menys...), en funció d'unes possibles Olimpíades o no; no està clar si sols és un "atac urbanístic" simple.

*Que crèiem poc convenient l'entrada dins de 3 zones (1 a La Molina i 2 a Masella) del Parc Natural del Cadí-Moixeró i l'ocupació del Pla de les Forques per fer pistes d'esquí de fons, havent-n'hi altres de properes.

*Que no vàiem prou clares les intencions de fer un possible eix comercial entre la pista llarga i el Telecabina i pensem que això pot donar peu a noves construccions.

*Que acceptàvem la construcció del nou telecabina de l'estació a pistes, amb matisos.

A hores d'ara tampoc sabem si es pretén alguna modificació urbanística, però hi ha apartats que pel redactat poden ser sospitosos, malgrat que el Director General d'Urbanisme ens va voler tranquil·litzar. Ens han emplaçat pel gener d'enguany per tenir una nova entrevista, abans de portar a terme l'aprovació inicial del pla.

De la reunió feta amb l'Ajuntament de Barcelona dins de la Comissió sobre les Olimpíades, concretament en l'apartat d'Impacte Ambiental, a la qual vam ser invitats després de sol·licitar-ho, sols vam extreure el desig de diversos grups polítics i alguns urbanistes per tal de tirar-les endavant, en contra del grup que governa. La nostra posició va ser que en principi no ens hi oposàvem sempre que es respectessin les al·legacions anteriors i s'optés per rehabilitar edificis en lloc de fer-ne de nous.

Necessitem la força de tota la gent que estima la natura, és per això que voldríem el suport de totes les entitats, centres excursionistes i gent de a peu, mai millor dit, per poder preservar el que queda de verd a la nostra entranyable La Molina- Masella.

Núria Martí

Presidenta de l'associació Salvem La Molina (ASLM)

Per contactar, fer-vos simpatitzant o soci podeu enviar un correu a: salvemlamolina@gmail.com

Per a més informació podeu anar a la nostra web: www.salvemlamolina.org

34^è FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA DE MUNTANYA TORELLÓ- 2016

En la 34a edició del festival de cinema de muntanya de Torelló, el premi Mountain Wilderness de Catalunya va recaure en el film "Península Mitre" dels argentins Julián i Joaquín Azulay. Enguany fou la Montse Soler qui entregà el Premi en nom de l'entitat

Un equip anomenat Gauchos del mar pretén surfejar una ona de classe mundial a la zona de Península Mitre, a l'extrem est de la Tierra del Fuego. El projecte es transforma en una travessa a peu de 53 dies per una zona deshabitada, en un terreny difícil clima hostil i poc menjar. El resultat va ser documentar la regió i compartir un missatge de protecció ambiental.

Himal Himlung

Aquesta passada tardor una expedició catalana amb la majoria dels seus components socis de Mountain wilderness va intentar fer el pic Himlung (7126m) al Nepal. Més enllà de l'objectiu alpinistic, van informar de la retirada d'escombraires generades i trobades als camps 1 i 2. L'acció més que notícia hauria de ser paràmetre habitual de comportament en les diverses expedicions. Malauradament sabem que no és així. Ens expliquen de la complicitat i bona acollida per part dels xerpes d'aquesta manera de fer. Per altre banda l'expedició constatà la bona gestió de les escombraires per part de les diverses expedicions al camp base. El sistema de fiances establert sembla que funciona i el triatge i retirada cap a cotes baixes dels residus és eficaç. Així, al final de temporada, el Camp Base resta en unes condicions satisfactòries. Ens en congratulem!

Dels Pirineus a l'Himàlaia, Nepal 2016

Ens fem ressó d'aquest projecte solidari recentment realitzat a les valls de Langtang i Dunche, al Nepal, arran de les conseqüències del terratrèmol de l'abril del 2015.

Impulsat a partir d'un nucli de bombers del grup de rescat de muntanya es van realitzar 3 línies d'actuació: una d'ajuda en material escolar per les escoles de la vall de Dunche, una altra en atenció mèdica a la vall de Langtang fins a Kianjin Gumba, i la tercera en cobrir necessitats de la llar. La financiació es va obtenir a través de diverses accions per recaptar diners com ara arrossades populars, subhastes, vendes de samarretes, anar a programes, entrevistes, organitzar monòlegs ... Gràcies això i les donacions de diferents col·laboradors es van poder aconseguir els diners pel projecte, uns 15.000 €.

En total al Lantang es van fer arribar a 1.000kg d'arròs i llençies, 75 matalassos, mantes, coixins, plaques solars, dipòsits d'aigua, canonades per fer dutxes d'aigua calenta, olles, tereres, plats, coberts, bols, aixetes, llums solars, ciment.. De material escolar vem portar llibretes, bolígrafs, contes, llapisos de colors, capses de geometria,... i de material mèdic, 3 patates grans, plens de medicaments, estris i material de diagnòstic que vem deixar allà.

Com fan saber els mateixos participants " Creiem que amb bones intencions, humilitat, responsabilitat i coherència es poden fer grans ajudes, només cal temps, il·lusió, confiança i un bon treball en equip. Volíem ajudar-los de primera mà i creiem que ho hem aconseguit. Nosaltres només hem afegit el nostre granet de sorra i sabem que falta molt per fer encara.

15

Xerrada a Lleida

El 18 de novembre, el president de Mountain Wilderness de Catalunya, Santi Pocino va fer una xerrada de presentació de l'entitat a la seu del Centre excursionista de Lleida, aprofitant la jornada del camí de muntanya i el fet que el CEL s'ha associat recentment a Mountain Wilderness.

L'augment de visitants a la muntanya comporta també un augment de satisfer necessitats fisiològiques. Cal una mica de sentit comú i un mínim esforç per evitar que les zones annexes a aparcaments, el darrera de cabanes o vora camins esdevinguin femers d'aspecte repulsiu. Tan senzill com fer un petit forat al terra cada cop que fem la necessitat i enterrarem el paper amb terra o sota fullaraca si no es que el recollim en una bossa i el retirem. El canvi en l'aspecte serà definitiu.

MOUNTAIN WILDERNESS DE CATALUNYA

ALPINISTES DE TOT EL MÓN EN DEFENSA DE L'ALTA MUNTANYA

Han col·laborat en aquest butlletí: Carles Sales, Núria Puig, Carles Giner, Anna Fargas, Santi Pocino, Antoni Pardinilla, Antoni Glory, Josep Matas, Joan Roqué, Salvem la Molina, Francesc Sahnaja.

La quota anual de MWC és de 20 euros per associat o de 50 euros per entitat. El compte corrent on podeu ingressar la quota tots els que no la tingueu domiciliada i les vostres aportacions, és el:

ES 28 3140 0001 97 0012942600
Caixa Guissona

Mountain Wilderness de Catalunya, no coincideix necessàriament amb els conceptes i posicions dels autors que signen els articles.

Mountain Wilderness Internacional
internationalmw@gmail.com
<http://www.mountainwilderness.org>

Mountain Wilderness Alemanya
Waldstr. 31a
D - 82237
Wörthsee-Steinebach
Tel: (00 49) 8153/889795
info@mountainwilderness.de
<http://www.mountainwilderness.de>

Mountain Wilderness Àustria
<http://www.mountainwilderness.at>

Mountain Wilderness Espanya (Ayllón, Guadarrama y Gredos)
Calle del Barco, 30
28004 Madrid
info@mountainwilderness-agg.org
<http://mountainwilderness-agg.org>

Mountain Wilderness França
Maison de la Nature et de l'Environnement de l'Isère. 5, Place Bir Hakeim
F-38000 GRENOBLE
Tel: 04 76 01 89 08 - Fax: 04 76 01 89 07
<http://www.mountainwilderness.fr>

Mountain Wilderness Nederland
<http://www.mountainwilderness.nl>

Mountain Wilderness Itàlia
Sede legale Venezia 7 30171 Mestre (VE)
Secretaria: Via legnago 73 41049 Sassuolo (MO)
Tel: +39 3402315238
Fax: +39 0595961796
info@mountainwilderness.it
<http://www.mountwild.it>

Mountain Wilderness Pakistan
Fax: (00 92) 51 22 06 557
ISLAMABAD

Mountainwilderness Schweiz Suisse Svizzera Svizra
Sandrainstrasse 3
CH-3007 Bern
PC 20-5220-5
Tel: +41 (0)31 372 30 00
info@mountainwilderness.ch
<http://www.mountainwilderness.ch>

Mountain Wilderness de Catalunya
Rambla, 41
08002 Barcelona
Tel.: (00 34) 93 412 07 77
Tel.: (00 34) 93 269 05 40 (Secretaria)
correu@mountainwilderness.cat
<http://www.mountainwilderness.cat>

President: Santi Pocino
Vice-president 1er: Jordi Quera
Vice-president 2on: Vicenç Sánchez
Tresorera: Núria Balagué
Secretària: Montse Solé
Vocal relacions internacionals: Núria Puig
Vocal: Carles Sales
Vocal: Toni Pardinilla
Vocal: Carles Giné-Janer

Feu-nos arribar les vostres fotos denúncia a:
correu@mountainwilderness.cat
i les publicarem.